

Sygn. akt II Ca 1370/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lutego 2015 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Grzesik

po rozpoznaniu w dniu 19 lutego 2015 roku w Szczecinie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K.

przeciwko H. L.

o zapłatę

na skutek apelacji strony powodowej od wyroku Sądu Rejonowego w Myśliborzu z dnia 6 maja 2014r., sygn. akt I C 1393/13 upr.

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od powoda (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w K. na rzecz pozwanego H. L. kwotę 369 zł, w tym VAT, tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 6 maja 2014 r. Sąd Rejonowy w Myśliborzu w sprawie o sygn. akt I C 1393/13 upr.: oddalił powództwo (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w K. przeciwko H. L. o zapłatę (pkt I); umorzył postępowanie co do kwoty 976,02 zł (pkt II); przyznał radcy prawnemu J. W. wynagrodzenie w kwocie 738 zł tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, które wypłacić w całości z sum Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Myśliborzu (pkt III).

Apelację od powyższego wyroku wywiódł powód zaskarżając go w części. Wniósł o jego zmianę w punkcie I. poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 3274,67 zł, względnie jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania za obie instancje. Apelujący wniósł również o przeprowadzenie dowodów wskazanych w treści apelacji wyjaśniając, iż niemożliwe było powołanie faktów oraz zawnioskowanych dowodów przed Sądem I instancji.

Zaskarżonemu orzeczeniu apelujący zarzucił naruszenie:

1. art. 233 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, oraz błąd w ustaleniach faktycznych, w tym poprzez uznanie, że pozwany w całości dokonał spłaty dochodzonej niniejszym pozwem należności, w sytuacji, kiedy z przedłożonych przez powoda dokumentów (pismo z dnia 05.05.2014 r.) wynikało, iż zadłużenie pozwanego na dzień wyrokowania powinno zostać pomniejszone tylko o kwotę 976,02 zł w zakresie odsetek karnych w związku z jej uregulowaniem po wniesieniu powództwa,

2. art. 230 k.p.c. poprzez przyjęcie za nieudowodnione twierdzenia powoda, w tym co do podstawy i wysokości należności w sytuacji, gdy pozwany nie kwestionował tych twierdzeń,

3. art. 365 § 1 k.p.c. - w sprawie dochodzonej należności wydane zostało postanowienie sądu powszechnego o nadaniu klauzuli wykonalności, a zatem podstawa prawna i wysokość roszczenia powoda wobec pozwanego była wiążąca dla sądu pierwszej instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda okazała się niezasadna.

Na wstępie należy wskazać, iż zgodnie z art. 509 k.c., wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (§ 1). Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (§ 2). Powód toku niniejszego postępowania dochodził wierzytelności wobec pozwanego wynikającej z umowy kredytu nr KPP (...) z dnia 27 czerwca 2007 r., którą to wierzytelność wedle twierdzeń powoda nabył on od (...) Banku S.A. z siedzibą we W. w drodze umowy przelewu wierzytelności z dnia 7 czerwca 2013 r. (k.17-20). Podkreślenia zatem wymaga, iż wobec zakwestionowania przez pozwanego zasadności dochodzonego roszczenia tak co do jego zasady jak i wysokości, stosownie do reguły rozkładu ciężaru dowodów wyrażonej w art. 6 k.c., to na powodzie spoczywał ciężar wykazania nie tylko tego, iż przeszła na niego wierzytelność przysługująca uprzednio (...) Bankowi S.A. względem pozwanego, ale przede wszystkim, iż dochodzona wierzytelność faktycznie przysługiwała wierzycielowi pierwotnemu, a nadto w jakiej wysokości.

Uwzględniając powyższe Sąd Okręgowy zważył, iż powód celem wykazania zasadności dochodzonego roszczenia załączył do pozwu kserokopię umowy kredytu nr KPP (...) zawartej dnia 27 czerwca 2007 r., z której wynika, że wierzyciel pierwotny udzielił pozwanemu kredytu w kwocie 12.098,31 zł (§1 ust. 1 umowy), przy czym pozwany upoważnił bank do pomniejszenia kwoty kredytu o kwotę całkowitego zadłużenia z tytułu aktywnej umowy kredytu nr (...) zawartej w dniu 06 lutego 2007 r. które na dzień zawarcia umowy wynosiło 7.831,38 zł (§1 ust. 5 umowy). Treść powyższych zapisów umowy w sposób jednoznaczny dowodzi, iż w dniu 27 czerwca 2007 r. doszło do całkowitej spłaty wierzytelności przysługującej (...) Bankowi S.A. względem pozwanego wynikających z umowy nr (...). Okoliczność ta jest o tyle istotna, iż jak wynika z załączonych przez pozwanego do akt sprawy potwierdzeń wpłat, po dniu całkowitej spłaty pożyczki (w okresie lipiec 2007 r. – marzec 2011 r.) pozwany dokonywał dalszych wpłat w wysokości po 230,88 zł miesięcznie na poczet spłaty tejże pożyczki łącznie uiszczając kwotę 10.158,72 zł (k.63-73). W tych okolicznościach, jak słusznie zauważył pozwany, wpłaty te winny być zatem zarachowane przez wierzyciela pierwotnego na poczet spłaty należności wynikającej z umowy kredytu nr KPP (...), gdyż w okresie dokonywania wpłat (...) Bankowi S.A. przysługiwała względem pozwanego wierzytelność jedynie z tego tytułu.

W tym kontekście zauważyć należało, iż na rozprawie w dniu 25 marca 2014 r., wobec wniosku pozwanego, Sąd I instancji zobowiązał pełnomocnika powoda „do przedstawienia szczegółowego rozliczenia wpłat wraz z wysokością, datami i sposobem zarachowania zarówno dla umowy kredytowej (...) jak i umowy kredytowej KPP (...)” (k.58). W dniu rozprawy wpłynął do Sądu Rejonowego faks zawierający pismo pełnomocnika powoda o cofnięciu pozwu w zakresie kwoty 976,02 zł (k.79) oraz w wykonaniu zobowiązania sądu przesłano zestawienie należności i spłat (k.80-88), a wpływ powyższego faksu Przewodniczący stwierdził na rozprawie w dniu 6 maja 2014 r. (k.91). Co prawda nie sposób przesłania pisma faksem uznać za jego skuteczne wniesienie w świetle przepisów kodeksu postępowania cywilnego, to jednakże nie uszło uwadze Sądu Okręgowego, iż Sąd I instancji dopuścił się niekonsekwencji, albowiem przesłane faksem pismo uwzględnił w zakresie, w jakim dotyczyło zrzeczenia się roszczenia, zaś z nieznanых powodów odmówił uwzględnienia załączonego do niego zestawienia należności i spłat. Tym niemniej Sąd Odwoławczy dostrzegł, iż Sąd Rejonowy kierując do pełnomocnika powoda zobowiązanie powyższej treści nie oznaczył ani terminu na dokonanie tej czynności jak i nie określił skutków nie zastosowania się do nałożonego zobowiązania. Skoro zobowiązanie było nieprecyzyjne, to nie można przyjąć, iżby załączenie przez pełnomocnika powoda dokumentów

obrazujących sposób zachowywania wpłat pozwanego dokonane poprzez nadanie przesyłki pocztowej w dniu 06 maja 2014 r. było spóźnione, zatem dowód z tego dokumentu winien zostać dopuszczony.

Sąd II instancji analizując przedłożone zestawienie dostrzegł przede wszystkim, iż na poczet spłaty kredytu nie zostały przez wierzyciela zaliczone wpłaty jakich dokonywał pozwany w okresie lipiec 2007 – lipiec 2008. Z przedmiotowego zestawienia co prawda wynika, iż w tym okresie wierzyciel pierwotny dokonał zachowania opisanych w zestawieniu wpłat na poczet spłaty kredytu, jednakże żadna z nich nie odpowiadała co do wysokości wpłatom, jakie wynikają z załączonych przez pozwanego do akt sprawy dowodom wpłaty (k. 95-96). Tymczasem z dowodów tych wynika, iż w w/w okresie czasu pozwany dokonał 14 wpłat po 230,88 zł na poczet spłaty zadłużenia (k.63-67), co daje łącznie kwotę 3.232,32 zł. W tym zakresie nie uszło uwadze Sądu Odwoławczego, iż kwota ta niemal trzykrotnie przekracza wynikającą z zestawienia należność główną wskazaną na kwotę 1.184,41 zł, a w świetle zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego nie sposób jest ustalić jaka część dodatkowo dokonanej spłaty kredytu w łącznej wysokości 3.232,32 zł pokryła należność główną, a jaka należności odsetkowe, co zaś implikuje wniosek, iż powód nie wykazał należycie wysokości dochodzonej w niniejszej sprawie należności głównej.

Ponadto Sąd II instancji doszedł do przekonania, iż powód nie wykazał należycie w toku postępowania dochodzonego roszczenia także co do odsetek karnych, z którego to tytułu po częściowym cofnięciu pozwu, powód ostatecznie domagał się kwoty 2081,26 zł (3.057,28 zł – 976,02 zł). Przede wszystkim mieć należało na względzie, iż w § 2 ust. 1 umowy kredytowej wierzyciel pierwotny i pozwany ustalili, iż spłata kredytu miała nastąpić w 60 miesięcznych ratach płatnych począwszy od następnego miesiąca po dacie udzielenia kredytu „w kwotach i terminach określonych w harmonogramie spłat stanowiącym załącznik do niniejszej umowy” (k.13v). Z uwagi na fakt, iż powód nie załączył do pozwu przedmiotowego harmonogramu, nie sposób jest ustalić, kiedy poszczególne raty kredytu stały się wymagalne, nadto jaka była w istocie ich wysokość. Okoliczność zaś ta jest niezwykle istotna w świetle art. 481 k.c., albowiem wobec nie przedłożenia przez stronę powodową kompletnej treści umowy wraz z załącznikiem w postaci harmonogramu, nie sposób jest ustalić od kiedy i od jakich kwot liczyć należało odsetki od należności głównej za zwłokę w spełnieniu przez pozwanego świadczenia. Nie wiadomo zatem w jaki sposób została przez powoda wyliczona kwota należności z tytułu odsetek karnych, a w szczególności, nie jest możliwe dokonanie weryfikacji wskazanej pozwem kwoty.

Tak argumentując Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, iż powód nie wykazał wysokości dochodzonego w niniejszej sprawie roszczenia, tak co do należności głównej jak i odsetek karnych, wobec czego ocenić należało, iż słusznie Sąd I instancji jego powództwo - w zakresie w jakim postępowanie nie zostało umorzone - oddalił.

Marginalnie odnosząc się do zarzutu apelującego, dotyczącego naruszenia przez Sąd I instancji zasad swobodnej oceny dowodów, wskazać należy, iż skuteczne postawienie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania, lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu Sądu do dokonania swobodnej oceny dowodów. Zdaniem Sądu Odwoławczego ocena wiarygodności i mocy dowodów zgromadzonych w sprawie a dokonana przez Sąd Rejonowy była prawidłowa i nie budziła zastrzeżeń z punktu widzenia logiki i zasad doświadczenia życiowego i nie przesądza o wadliwości stanowiska zajętego przez Sąd Rejonowy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002 r., IC CKN 1316/00, Lex nr 80273). Tylko w wypadku gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo - skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona. W ocenie Sądu II instancji apelacja powoda w zakresie zarzutów naruszenia zasad swobodnej oceny dowodów, jest jedynie polemiką wynikającą z własnej interpretacji poszczególnych dowodów i oceny ich mocy dowodowej, co zaś powodowało, iż zarzuty przezeń podniesione nie mogły skutecznie podważyć uprawnienia sądu orzekającego do dokonania oceny zgromadzonych w sprawie dowodów wedle jego przekonania.

Reasumując, Sąd Okręgowy nie znajdując podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku, apelację powoda na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił, o czym orzekł jak w punkcie I. sentencji.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd II instancji orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. stosownie do zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Wobec oddalenia apelacji powoda w całości, winien on zwrócić pozwanemu koszty postępowania odwoławczego na którego składało się wynagrodzenie jego profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego w kwocie 300 złotych (ustalone na podstawie § 6 pkt 3 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu) i taką też kwotę Sąd zasądził na rzecz pozwanego w punkcie II wyroku.